

MAFIA DARK ROMANCE
Z ANGLICKÉHO ORIGINÁLU ONE OF THEM

Jedna
z
nich

LINA BECK

MODERNÉ ROMÁNY

*Jedna
z
nich*

LINA BECK

Jedna
z
nich

I. vydanie

Copyright © 2026 Lina Beck

Vydalo vydavateľstvo MERIDIANO-press, s.r.o.

Myslavská 120/94, 04016 Košice ako svoju 86. publikáciu

www.moderneromany.sk

Moderné romány

moderne_romany

Pôvodný názov: One Of Them

Z anglického originálu preložila: Michaela Brnková

@ Original text: Lina Beck, 2025

@ slovenský preklad: Michaela Brnková, 2026

Zodpovedná redaktorka: RNDr. Iveta Baníková

Grafický design obálky: Branislav Hudák

Sadzba: Branislav Hudák

BN: 148809/01

Tlač: TBB, a.s., Banská Bystrica

 TBB®

ISBN: 978-80-8214-246-7

PDF: 978-80-8214-247-4

EPUB: 978-80-8214-248-1

MOBI: 978-80-8214-249-8

Jedna
z
nich

LINA BECK

MODERNÉ
ROMÁNY

moderné romány

Copyright © Lina Beck 2026

Upozornenia na citlivý obsah

Explicitný obsah: veľmi otvorené sexuálne scény, časté vulgarizmy.

Temné motívy: trauma, smútok, hnev, PTSD, zrada, posadnutá láska, manipulácia.

Násilie: vražda, mučenie a detailné opisy násilia (vrátane strelných a bodných zranení, udusenía, popálenia, značkovania, popravy).

Kriminálne prvky: organizovaný zločin, obchod s ľuďmi a zotročovanie, únosy, drogové kartely, popravy, vraždy priamo v deji.

Strata a emocionálny dopad: smrť rodiča, dohodnuté manželstvo, opisy vojny, jazvy – fyzické aj psychické.

Užívanie návykových látok: alkohol, zmienky o drogách, použitie omamných látok.

Glossár pojmov

Ruské výrazy:

Kotyonok – mačiatko; nežné oslovenie.

Pakhan – boss Bratvy, ruskej mafie.

Solnyško – slnko; láskavé oslovenie.

Talianske výrazy:

Stronzo – kretén, hajzel; Enzoovo pomenovanie pre Maxima.

Cazzo – nadávka, podobná nášmu „doriti!“ Enzo ju používa bežne.

Pronto – pripravený alebo haló (používa sa pri zdvíhaní telefónu).

Zia – teta.

Všetky práva vyhradené

Toto dielo je fikcia. Akékoľvek mená, postavy, miesta či udalosti sú výplodom autorkinej predstavivosti alebo použité ako fikcia. Akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, udalosťami či miestami, živými alebo mŕtvymi, je čisto náhodná.

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná, distribuovaná ani prenášaná v akejkoľvek podobe alebo akýmkoľvek spôsobom, elektronicky, mechanicky, fotograficky či nahrávaním, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľstva, s výnimkou krátkych citácií použitých v recenziách.

Táto kniha je určená výhradne na osobné použitie.

Venovanie

Tým, ktorí ešte váhajú nájsť odvahu postaviť sa sami za seba: naučte sa povedať jasné „nie“ očakávaniam druhých.

Vyberte sa vlastnou cestou – aj keď sa vymyká tomu, čo je „normálne“.

A niekde medzi krokmi objavte aj svoje sebavedomie...

Pokojne aj v objatí charizmatického, potetovaného muža, ktorý dokáže držať tempo s vašou energiou.

Prólóg

TRINÁŠŤROČNÁ

Strach dievča úplne pohltil.

Nepokoj jej prenikol do tela ako niečo cudzie, dovtedy neznáme. Zostávala ukrytá v izbe, zadržovala dych a čakala, kedy niečo, čokoľvek, naruší to desivé ticho.

Znamenie.

Náznak toho, čo sa deje.

Žiarivé svetlo sa odrážalo v jej zaslezených očiach a pripomínalo jej nekonečne daždivé dni, keď túžila po lúči slnka, ktorý by ju vyslobodil zo zajatia tohto domu. Radšej by sa potulovala po dome, než zostala v tejto malej, stiesnenej miestnosti, určenej práve pre takéto chvíle.

Nohy sa jej triasli rovnako ako pri večeri, keď sa pod stolom nervózne vrtela. Niekde hlboko v nej sa ozývalo varovanie, že sa schýľuje k niečomu zlému, a mamine nepokojné pohľady k vchodovým dverám počas večere ten pocit len prehlbovali.

Čakala niekoho?

Dievča tomu nikdy nerozumelo, nech sa snažilo akokoľvek. Nepamätalo si, že by prah ich dverí niekedy prekročil niekto iný než ony dve.

Bude to cudzinec, ktorý im prinesie problémy?

Alebo priateľ?

Jej mama by niekoho takého potrebovala. Možno aj ona sama.

Boli tým, čo ľudia nazývali *úplní samotári*.

Počula o nich v televízii, o tých, ktorí takmer nevychádzali z domu a obmedzovali kontakt s vonkajším svetom. Opis sa na ich rodinu hodil dokonale.

Všetko im nosili.

Občas mala dovolené hrať sa na dvore, ale aj vtedy ju mama pozorne sledovala z kuchynského okna.

Bola jej vždy nablízku.

Nikdy nie príliš ďaleko.

Tieto slová vystihovali celé jej detstvo v dome na predmestí.

Najskôr si dievča myslelo, že je výnimočné. Prečo inak by ju tak veľmi chránili? Nebola princezná, to vedela. Inak by jej nedovolili tak často sa zašpiniť. Blato mala až za ušami vždy, keď sa hrala a z mokrého piesku stavala múry. Čím vyššie rástli, takmer po kolená, tým väčšiu hrdosť cítila. A potom prišiel dážď — a ona len sledovala, ako sa všetko rozplýva, ako sa jej múry ticho rozpadávajú na obyčajný mokrý piesok.

Aj tak ich stavala znova a znova.

S každými narodeninami prichádzalo viac otázok, ale nech prosila akokoľvek, odpovede nikdy nedostala. A keďže nezniesla pohľad na mamu, keď bola smutná, čas jej pomohol zvedavosť potlačiť.

Takýto spôsob života sa stal ich normou — ich vlastným svetom. Žili bez návštev, bez rovesníkov, s ktorými by sa mohla hrať.

Možno mala mama za sebou nepríjemnú skúsenosť, niečo z minulosti, čo ju pripravilo o odvahu otvoriť sa svetu. Svet bol predsa plný zlých ľudí — aspoň tak to hovorili v správach. A práve to dievča presvedčilo, že je lepšie nevystavovať sa mu.

Napokon, mama bola pre ňu všetkým, najlepšou priateľkou, jedinou, akú kedy poznala. Ich bublina bola jej útočiskom, bez ohľadu na to, ako nezvyčajne pôsobila.

Večera bola bezpochyby jej obľúbenou časťou dňa. Jedáleň sa vtedy premenila na svetlejšie miesto plné smiechu a rozhovorov o kombináciách prísad na pizzu, ktoré použijú pri príprave ich obľúbeného jedla. Trvalo to vždy dlho, kým sa našiel víťaz, dnes mala silné tušenie, že tentoraz sa šťastie usmeje na ňu.

Inú možnosť si ani nepripúšťala.

Dnes večer určite nie.

Dnes večer sa vo vzduchu vznášala zvláštna atmosféra. Mama bola odmeraná a sotva jedla.

Dievča ju pozorovalo z druhej strany stola. Dokonca sa pokúsilo položiť jej zopár otázok, aby uvoľnilo napätie, no nič nepomohlo.

Bola ona dôvodom maminej úzkosti?

Keď dojedla polievku, zobrala špinavý tanier a zamierila do kuchyne. Blížila sa ôsma hodina, čas, keď začínala relácia psychológa, ktorou bola priam posadnutá.

Skôr než naložila riad do umývačky, domom sa ozvalo hlasné zaklopanie na dvere, ktoré prerušilo inak dokonalé ticho.

Je to zvláštne, pomyslelo si dievča. Donášky nikdy nechodili takto neskoro.

Bolo toto náhle klopanie na dvere dôvodom maminho nepokoja?

Spomenulo si na pár situácií, keď mala mama problém s kuriérmí a aj na to, ako ju také chvíle vždy rozrušili, takže neprikladalo tejto nezvyklosti veľký význam.

Usadila sa na gauč.

Moderátor práve vítal dnešných hostí, no ich mená prehlušilo naliehavé búchanie. Päť dopadala na pevné dvere v neodbytnom rytme, ktorý si pýtal pozornosť.

Mama sa ani nepohla. Nevstala od stola, len pokojne otočila hlavu, pozrela dcére do očí a zašepkala: „Taya, je čas na hru.“

Dieťa pochopilo, čo tým myslí, a rýchlo vstalo.

Vybehlo po schodoch a na svoju obľúbenú reláciu v televízii úplne zabudlo. Koberec tlmil jej kroky, keď si čupla a dlaňou hľadala známy otvor, ktorý jej mama ukázala, keď bola ešte veľmi malá. Skrýval sa za ním priestor, o ktorom vedeli len ony dve. Bol to tajný úkryt, ktorého pravý účel

nepoznala. Vyzeral ako z akčného filmu, ibaže bol menší a bez technického vybavenia.

Až doteraz ich žiadna situácia neprinútila využiť bezpečie, ktoré im ponúkal. Slúžil len na tréning alebo na hranie, keď bola menšia. Nikdy celkom nepochopila opodstatnenosť toho úkrytu – prečo by dom na predmestí potreboval niečo také. Teraz však slovo „tajný“ znelo priam výstižne.

Senzor v miestnosti zachytil pohyb a núdzové svetlá zablikali, aby ju naviedli dnu. S hlavou schúlenou medzi ramenami si objímala dobité kolená a snažila sa byť čo najviac potichu. Dýchala ťažko, v krátkych prerývaných nádychoch, ale všetku silu sústredila na to, aby upokojila srdce, ktoré jej divoko búšilo. Niekoľko minút tam sedela a počítala údery.

Netrvalo dlho a vchodové dvere sa odomkli. Ten zvuk sa niesol domom zakaždým, keď sa otvorili. Mama trvala na tom, aby nikdy neolejovali pánty, a tak, aj keď sa to nestávalo často, piskľavé zavrzganie v ich domácnosti dobre poznala.

S hlavou pritlačenou k stene načúvala, dúfajúc, že zachytí aspoň útržky toho, čo sa deje. Zdola sa k nej niesli len tlmené zvuky a nezrozumiteľná spleť hlasov. Keď však cez ten zmätok prenikol hlas jej mamy, dievča si ticho vydýchlo. Ten dôverne známy tón jej priniesol aspoň krehkú útechu. Napriek tomu v nej nepokoj nepoľavil.

Čo to hovorila?

S kým sa rozprávala?

Nedokázala rozoznať slová. Nie pre vzdialenosť, ktorá ich delila, ale preto, že zneli cudzo.

Vzdych v úkryte bol dusivý, oči jej rýchlo žmurkali v rytme tepu. Napriek všetkému poslušne čakala, ale jej telo viac nedokázalo ostať nehybné. Najhoršie scenáre jej zaplavili myseľ. Jej predstavivosť mala sklon zachádzať oveľa ďalej, než bolo rozumné.

Mama bola dole.

Sama.

Tá myšlienka ju zasiahla ako blesk.

Vzápätí ju zaplavila panika. Po prvý raz bola tak dlho sama, skutočne sama, oddelená od jedinej istoty, ktorú kedy poznala. Bolo to také neprirodzené, až to bolelo.

Dnešná noc ju prinútila čeliť pocitom, o ktorých netušila, že vôbec existujú, a jediný človek, ktorý by ju dokázal upokojiť, nebol nablízku.

Skôr než jej myseľ stihla naplniť ďalšia znepokojivá myšlienka, stlačila červené tlačidlo a vyplazila sa von po štyroch, ignorujúc všetko, čo ju mama učila. Na odpustenie bude čas neskôr.

Ticho sa prikrádala k vrcholu schodiska a vtedy to začula.

Výstrel.

Prvý, aký v živote reálne počula, sa okamžite zmenil na druhý. Hlasná rana sa rozľahla domom a potom nastalo ticho. Hlasy utíchli, aj ten mamin.

Naklonila sa ponad zábradlie schodiska. Jej matka stála nad dvoma nehybnými telami mužov ležiacimi v chodbe,

tvárou k zemi. Z hlavne zbrane, ktorú stále držala v rukách, sa dvíhal dym. Ten obraz sa jej vryl do pamäti a okamžite v nej spustil poplach. Vedela, že nebezpečný predmet, ktorý mama zvierala v ruke, býval vždy zamknutý v hornej zásuvke skrinky, kde bol ukrytý.

Inštinktívne sa rozbehla k žene, ktorú tak veľmi milovala, no keď sa k nej priblížila, uvedomila si, že jej oči sú prázdne, cudzie a nehybne upreté na votrelcov.

S natihnutou rukou zavolala na mamu, dúfajúc, že si ju všimne. Keď sa jej oči pri pohľade na dcéru zjemnili, pocítila prívál úľavy. Namiesto očakávaného tepla sa v jej očiach zaleskli slzy. Skôr než stihla prehovoriť, mama si rýchlo utrela slzy chrbtom dlane, upriamila zrak na dcéru a povedala:

„Počúvaj ma, Taya. Je toho veľa, čo nevieš, ale všetko ti to raz bude dávať zmysel. Sľubujem. Nemáme čas. Tu sa naše cesty rozchádzajú, *kotyonok*.“

Slová k nej nedoliehali, hoci sa snažila počúvať. Rozlúčiť sa?

„Mama, čo sa deje?“ Dievča sa zúfalo chytilo jej rúk a prosilo ju: „Nerozumiem.“

„Pod schodmi je modrý batoh. Prines ho.“

Jej pozornosť sa okamžite upriamila na mamine pokyny. Neodvážila sa protestovať, kráčala priamo k skriní. Vybrala z nej modrý batoh, vzala ho do rúk a tuho premýšľala, komu patrí. Nebol ich. Tento dom poznala do najmenšieho detailu.

Keď sa vrátila, mama jej batoh zavesila na chrbát.

„Všetko, čo potrebuješ, je tu.“

Dievčatko sa okamžite chytilo popruhov a zovrelo ich, akoby jej mama práve dala padák pred skokom do neznáma.

Bozk na obe líca zastavil slzy, ktoré sa jej tlačili do očí, a priniesol ten známy pocit láskyplného dotyku, ktorý jej mohla dať len jej matka. Ten istý, s akým vyrastala.

„Chod' tam, kam ťa život zavedie, a nikdy nezabudni, odkiaľ pochádzaš. Počuješ ma?“

Mamine slová v nej rozvírili emócie. Dievča si zahryzlo do vnútra líca a snažilo sa búrku v sebe udržať ešte o chvíľu dlhšie.

„Kiežby som ti to mohla vysvetliť. Buď silná a nedovoľ, aby ťa našli.“

Jediná slza sa jej pomaly skotúľala po líci, už ju nedokázala zadržať. Dievča si prialo jediné — zastaviť čas. Alebo ho vrátiť do čias, keď bol svet ešte normálny. Tam, kde to ešte nebolelo.

„Veľmi ťa ľúbim. Si to najlepšie, čo sa mi v živote stalo.“

V matkinej náruči sa na okamih ponorila do pocitu bezpečia a domova. A keď sa ten okamih naplnil, odkašľala si a položila jej bolestivú otázku: „Mama, kam ideš?“

„Ešte sa uvidíme. Chod' zadnými dverami. Bude tam čakať taxík. Neboj sa. Všetko bude v poriadku.“

To bolo poslednýkrát, čo dievča videlo svoju mamu.

Posledné slová, ktoré od milovanej osoby počulo.

Život jej uštedril prvú lekciiu.

moderné romány

O tom, že ľudia, ktorí tvrdia, že ťa milujú, môžu byť práve tí, ktorí ti po celý čas klamali.

Tayin život už nikdy nebol taký ako predtým, odkedy nazrela do batohu.

Keď dom, v ktorom vyrastala, pomaly zmizol v diaľke, bublina, v ktorej dovtedy žila, spľasla.

Ani sa nepokúsila to napraviť, pretože vedela, že nič z toho sa už napraviť nedá.

Prolog

PÄTNÁŠTROČNÁ

Strach, ktorý dovtedy ovládal jej myseľ, zmizol. Namiesto neho pocítila zvláštne vzrušenie. Pulzovanie pod pokožkou, ktoré jej rozprúdilo krv. Akoby ju tam vonku čakalo dobrodružstvo.

Možno to bola len jej bujná fantázia, ktorou sa často nechávala uniesť. No tentoraz v sebe mala niečo, čo jej predtým chýbalo.

Cieľ.

Milovala snívanie. V najtemnejších chvíľach dňa si predstavovala, že je niečím viac než len osirelým dievčaťom, ale cesta pred ňou bola plná dier. Dier, ktoré musela zaplátať, ak sa chcela pohnúť ďalej.

Jej matka bola preč.

Sama, v bezpečí bytu, ktorý teraz obývala, sledovala správy. Na obrazovke sa objavila fotografia domu v plameňoch a jediné, na čo dokázala myslieť, bolo, aký cudzí sa jej

ten dom zdal, keď ho ukazovali z ulice. Smútok a hnev sa v nej miešali, no slzy zostávali kdesi uväznené. Príliš veľa nocí už preplakala až do vyčerpania, kým nakoniec nezaspala. Počas nekonečných nočných hodín sa jej v mysli prehánali rôzne možnosti — zavolať políciu, prijať pomoc.

No nič z toho jej nepripadalo správne.

Možno cítila, že to dlží svojej mame, že musí dodržať sľub.

Možno sa v nej prebudila túžba niečo dokázať, alebo už bola jednoducho príliš stratená.

Vypla televízor a zaliezla spať do postele.

Taya

Tá, ktorá lieči.

Matne si spomenula na príbeh o dievčati, ktoré uzdravovalo rany ukryté hlboko v duši. Rozprávky v cudzom jazyku, ktorý jej mama ovládala, no nikdy ním nahlas nehovorila ani ju ho nenaučila.

Nezáležalo na tom.

Žiadny liek nebol dost' silný, aby zaplnil prázdnotu v jej vnútri. Žiadna sila nedokázala bojovať s jedom, ktorý sa v nej šíril. Nebolo kam utiecť pred temnotou sveta, do ktorého vstúpila.

V očiach spoločnosti nikdy neexistovala. Taya odmietala vidieť samu seba ako nikoho. V temnote noci, len s tichým vodičom ako svedkom, si v žltom taxíku prisahala, že sa raz stane niekým.

Niekým, kto sa už nikdy nestretne so strachom.

moderné romány

S peniazmi a miestom, kde mohla zostať, sa chcela sústrediť len na jediné – stať sa najlepšou verziou samej seba. Len ešte musela zistiť, čo to vlastne znamená...

Prólóg

SEDEMNÁŠTROČNÁ

Taya

Toto prekliate mesto sa ani len nepribližovalo miestam, kde by som naozaj chcela žiť. Určite existovali lepšie možnosti, len ja som o nich nevedela.

A predsa som tu. V New Yorku. Volajú ho mestom, ktoré nikdy nespí. Ako by aj mohlo, keď za každým rohom číha zločin?

Štyri roky som tu strávila ako duch, kráčala po tých istých uliciach ako ostatní a zapadala medzi nich iba natoľko, aby som zostala nenápadná. Nazvať ho bezpečným miestom pre útedžerku by bolo prinajmenšom poriadne odvážne tvrdenie.

A predsa ma tu niečo držalo. Možno to bol ten zvláštny, pokrivený pocit, že niekam patrí. Do mesta, ktoré dýchalo zločinom a žilo podľa vlastných pravidiel. Môj prvý

„skutočný“ úlovok bol starý počítač zo záložne neďaleko centra mesta. Trvalo mi mesiace, kým som sa ho naučila používať, ale keď som to zvládla, nič ma už nemohlo zastaviť.

Celý vesmír som mala na dosah ruky, pripravený, aby som ho objavila. Tvrdilo som pracovala na tom, aby som pochopila nový svet, do ktorého som vstúpila. Bola som blízko k rozlúšteniu kódu, podľa ktorého bol svet rozdelený, a k pochopeniu, kam v ňom patrí. Bolo veľa vecí, nad ktorými som premýšľala, ale v skutočnosti som chcela pochopiť najmä nebezpečenstvo.

Chcela som sa naučiť všetko o tom, pred čím ma moja mama varovala.

Ak chceš porozumieť svetu, musíš byť pripravená čeliť tvrdej realite, ktorú ponúka.

A ako sa v ňom pohybovať? Najlepšie je skočiť rovno do stredu diania, stať sa jeho súčasťou a prijať následky.

Lenže ja som sa k nim nikdy nemienila pridať.

Spoločnosť sa delila na skupiny podľa príslušnosti. Každý bol na niečej výplatnej páske. Niektorí sa do svojich úloh narodili, iní si ich vybrali. Väčšinu do tohto života naverbovali alebo dotlačili, len aby prežili.

A tí ostatní?

Tých systém skôr či neskôr zomlel.

Jednoduchý princíp, keď raz pochopíš, kto má moc. Územie patrilo najväčším hráčom, rozdelené mocou a násilím. Mocní padali, aby iní mohli povstať. Rovnováha sa

menila rýchlo. Strácal si tak rýchlo, ako si získaval, v dokonalom domino efekte.

Mentalita mafána sa formuje od útleho veku. Je to kód, ktorý všetci rešpektovali a ktorým sa riadili. Hovorí sa, že donášači končia v priekope. V tomto svete končili rozrezaní na kusy, poslaní späť rodinám zabalení ako vianočné darčeky. Nepýtajte sa, ako to viem. Ten záznam mi zostal vypálený v pamäti a prehráva sa mi pred očami znova a znova.

Tresty nariaďovali aj vykonávali ich vlastní ľudia.

Neposlušnosť sa netolerovala.

Boli tu silní, slabí a obeť, tak sa hovorilo tým, ktorí sa ocitli kdesi uprostred.

Medzi zločincami neexistovala spravodlivosť. Prirodzený výber vytriedil slabých a dával silným. Tým, ktorí sa odvážili brať.

Policajné zložky boli štedro platené za to, aby odvrátili zrak. Doriti, za správny finančný príspevok sa ani neunúvali prísť.

Bolo správne rozhodnutie nikdy nikoho nežiadať o pomoc. Ktovie, ako by som skončila.

Chvíľu mi trvalo, kým som sa v tom systéme zorientovala. Pomohli mi až poznámky, ktoré som si písala, kým som úplne pochopila hierarchiu. Už som nebola to dievča, ktoré niekto vysadil na neznámom mieste v centre mesta len s batohom a hlavou plnou otázok.

Rýchlo som si uvedomila, aký chránený život som žila. Aj tie najobyčajnejšie veci, orientovať sa v mestskej hro-

madnej doprave či zísť do potravín, boli pre mňa cudzie. Preklínala som všetko, čo ma doviedlo až sem. Cítila som sa, akoby som sa znova učila chodiť, lenže bez niekoho, o koho by som sa mohla oprieť.

Nehovorila som o bežných tínedžerských problémoch, aké oblečenie sa mi páči alebo ktorý účes mi pristane, ale o tom, čo mám robiť so svojim životom a ako sa posunúť ďalej.

Jediné, na čo ma detstvo pripravilo, bol osamelý spôsob života.

Bez záľub a s takmer nulovými zručnosťami som strávila mesiace skúšaním a učením sa všetkého možného, kým som nenašla niečo, v čom som bola dobrá.

Trinášročná *ja* by nikdy netušila, že som adrenalínový nadšenec alebo že mám zvláštny talent vkrádať sa na miesta, kde som nemala čo hľadať.

Najskôr ma naplnil hnev a nezodpovedané otázky mi nedali spať.

Jediné, na čo som sa dokázala sústrediť bola panika, ktorá ma ovládala. Ten paralyzujúci strach, ktorý som pocitovala.

Môj mozog sa nedokázal zastaviť. Myšlienky sa mi v hlave krútili dookola aj vtedy, keď som ich chcela jednoducho vypnúť, aby to prekliate vnútorné bzučanie konečne zmlklo a nechalo ma na pokoji.

Tínedžerka zmietaná hormónmi.

Nemala som sa s kým porozprávať ani kde uvoľniť nahromadené napätie.

moderné romány

Usadila sa vo mne prázdnota.

Túžila som znovu pocítiť ten opojný stav, ktorý som zažila pred rokmi a tentoraz mu však čeliť naplno. Keď boli základné potreby naplnené, všetko ostatné strácalo význam.

Žila som len pre jediný cieľ: ukázať svetu, kým môžem byť.

Kým raz budem...

Tajine zápisky o podsvetí

Bratva

Rusi, vedení
Packhanom:
zlí ľudia, brutálna sila,
väzni, vojaci
deti,
zbrane + pašovaný
tovar

Džungľa

Organizácia vedená
2 alebo 3 mužmi?
Základňa v Amazónii
Kolumbijčan, Brazílčan,
Francúz??
Nechutne bohatí!

V New Yorku:
Bratva + Taliani!
= spojenci??

Taliani

Cosa Nostra,
vedená Donom:
noblesná,
ale krutá
luxusný tovar +
výpalné

Íri?

tajomstvo,
pokrvné puto?

Nie si rodina = si nepriateľ